

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: F. J., zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2017, č. j. 28 A 24/2016 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „magistrát“) ze dne 17. 5. 2016, č. j. MMHK/091958/2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016, č. j. KUKHK-23840/DS/2016/SR, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 8. 2017, č. j. 28 A 24/2016 – 60.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu, která měla spočívat v tom, že správní orgán měl učinit tzv. souhrnné zjištění, když podle žalobce na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech, je nedůvodná. Argumentace v odůvodněních obou rozhodnutí správních orgánů není provedena cestou tzv. souhrnných zjištění, neboť jsou konkretizovány podklady, z nichž správní orgány vycházely, i skutečnosti, které z konkrétních podkladů vyplývaly. Magistrát opřel výrok rozhodnutí především o výsledek měření, platnou kalibraci měřicího zařízení, osvědčení o způsobilosti osoby, která měření prováděla a o oznámení přestupku sepsaného na místě. Nepřikročil tedy ke zjednodušujícím či souhrnným zjištěním, posoudil skutkový i právní stav věci a dospěl k přezkoumatelnému závěru.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že o totožnosti řidiče změřeného vozidla zůstala důvodná pochybnost. Poukázal na skutečnost, že tvrzení žalobce, že vozidlo v daném okamžiku neřídil on, ale jeho spolujezdkyně, která si s ním vyměnila místo, bylo poprvé uvedeno až v žalobě. Po spáchání přestupku byl přitom žalobce bez jakýchkoliv výhrad z jeho strany ztotožněn jako řidič vozidla a s ohledem na skutková zjištění nemohli mít zasahující policisté ani správní orgány o osobě přestupce žádné pochybnosti. Tvrzení žalobce o výměně řidičky s jeho osobou tak lze považovat za nevěrohodné a účelové.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí magistrátu je nezákonné z toho důvodu, že správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění. U přestupků postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pro posouzení viny je tak podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. Postačí proto, promítne-li se posouzení, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Nezákonnost krajský soud neshledal ani ve formulaci použité v odůvodnění rozhodnutí, kde magistrát uvedl, že žalobce spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti vědomé*“ a že „*úmyslné jednání nebylo prokázáno*“. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil. Současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno, a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu. Za této situace správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla a oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jakou rychlostí řídí, musel vědět, že vyšší naměřenou rychlostí než povolenou poruší zájem chráněný zákonem, kterým byl zájem společnosti na dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci.

[7] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu, která měla spočívat v nedostatečnosti jeho úvahy o naplnění materiální stránky přestupku. V přezkoumávané věci se magistrát skutečně nijak podrobně materiální stránkou přestupku nezabýval. Z konkrétních okolností daného případu však krajský soud neshledal, že by tento nedostatek způsobil nepřezkoumatelnost či nezákonnost

pokračování

rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí magistrátu je zřejmé, že správní orgán z přestupkového jednání žalobce dovodil porušení, resp. ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zcela nepochybně k naplnění jak formální, tak i materiální stránky přestupku došlo. Tím, že zákonodárce stanovil v § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší povolené rychlosti, určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě (minimálně o 19 km/h) bezpochyby výrazně porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb.

[8] Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), považoval krajský soud rovněž za nedůvodnou. Z žalobcem uvedené judikatury nelze dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznamená, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že bylo porušeno žalobcovo právo být přítomen dokazování nebo o něm alespoň být vyrozuměn. K tomu uvedl, že žalobce se ústního jednání před magistrátem bez omluvy nezúčastnil, přestože byl řádně předvolán a výslovně poučen o tom, že v závěru jednání bude mít správní orgán shromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci, ke kterým má právo se vyjádřit. Proti rozhodnutí magistrátu podal zástupce žalobce blanketní odvolání, které pak nebylo ani na výzvu doplněno. Za této situace nemohlo ve správním řízení dojít k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces (být přítomen dokazování) tím, že by mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Správním orgánům pak nelze ani vytýkat, že konkrétně návod k obsluze a pomůcku pro vyhodnocení měření nezaložily do správního spisu, neboť se toho žalobce v průběhu správního řízení nedomáhal.

[10] Podle krajského soudu nemůže obstát ani obecná námitka, že z použití pomůcky, ani z výstupu z rychloměru nelze usuzovat, zda bylo měřící vozidlo ustaveno správně a k tomu že měla být vyslechnuta obsluha rychloměru. Jedná se o hypotetickou námitku, kdy žalobce neuvedl nic konkrétního, proč snad měřící vozidlo nebylo ustaveno správně. Pro věc je klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Provedené dokazování bylo dostatečné, neboť ve správním spisu je vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem založen i ověřovací list měřícího zařízení a potvrzení o proškolení policisty, který rychlost měřil. Správní orgány se ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly otázkou, zda žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném

případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem.

III.

[11] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda se magistrát dopustil tzv. souhrnného zjištění, které činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. To stěžovatel spatřoval v tom, že magistrát v odůvodnění rozhodnutí uvedl seznam provedených důkazních prostředků a následně konstatoval, co vše zjistil, aniž by však bylo možné přezkoumat, kterou skutečnost zjistil ze kterého důkazního prostředku.

[13] Krajský soud nesprávně posoudil tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem vozidla v momentu, kdy byla jeho vozidlu změřena rychlost, jako nevěrohodné a účelové. Krajský soud dovozoval účelovost těchto tvrzení jen proto, že byly uplatněny až v žalobě. Takový závěr je však nepřijatelný. Stěžovatel není povinen dokazovat negativní skutečnost, tj. že vozidlo neřídil. Teprve pokud magistrát shledal, že stěžovatel vozidlo řídil, bylo na stěžovateli, aby takové zjištění rozporoval. K tomu by však bylo nutné, aby magistrát konkrétně odůvodnil, z jakého důkazu k takovému závěru dospěl. Magistrát však nekonstatoval, z jakého důkazu takové zjištění učinil. Zároveň stěžovatel chtěl doplnit podané odvolání, avšak žalovaný jednal překvapivě. Stěžovatel totiž podal odůvodněnou žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, kterou odůvodnil tím, že správní orgán sice rozhodl, že mu doručí kopii správního spisu, avšak doručil mu pouze její část, podstatné dokumenty chyběly. Za takového stavu bylo na místě, aby žalovaný buď prodloužil lhůtu k doplnění odvolání, nebo alespoň stěžovatele vyrozuměl, že jeho žádost neakceptuje. Stěžovatel tak pokojně vyčkával vyjádření žalovaného, který namísto toho rozhodl. Nelze proto stěžovateli vyčítat, že v podaném odvolání závěry správního orgánu nečinil spornými. K tvrzení krajského soudu, podle kterého je tvrzení stěžovatele účelové proto, že jím tvrzené skutečnosti nezaznamenal na místě jeho zastavení ze strany policistů písemně, stěžovatel uvedl, že mu žádná listina, na které by se mohl vyjádřit, předložena nebyla. Ani právní předpis nikde nepředpokládá, že by se řidič vozidla na místě k věci jakkoli vyjadřoval. Stěžovatel tedy oprávněně v žalobě správnímu rozhodnutí vytýkal, že skutečnosti, že by právě on řídil vozidlo v době jeho změření, nesvědčí žádný důkaz. Správní orgány tedy nezjistily dostatečně skutkový stav.

[14] Magistrát neodůvodnil konkrétní formu zavinění, ve které se měl stěžovatel přestupku dopustit. Magistrát konstatoval, že přestupek byl spáchán minimálně ve formě nedbalosti vědomé, což nijak neodůvodnil. Není pravdou, že pokud účastník před správními orgány neuvede žádné skutečnosti stran složky vědění a vůle, je možné činit závěr o zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Za takových okolností je možné činit toliko závěr o spáchání přestupku ve formě nedbalosti nevědomé, v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Není přípustné, aby nedisponuje-li správní orgán příslušnými podklady o formě otázky vědění a vůle, dovozoval pro obviněného méně výhodnou formu zavinění. K úvaze krajského soudu o formě zavinění je třeba uvést, že úlohou správního soudu pak není nahrazovat zcela absentující úvahy správních orgánů a odstraňovat tak vady

pokračování

nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Krajský soud tak nebyl k této úvaze oprávněn, neboť posouzení zavinění spadá do diskrece správního orgánu. Nadto je úvaha krajského soudu nesprávná. Krajský soud totiž presumoval, že řidič vozidla *musel vědět*, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost a že řidič *musel vědět*, jakou rychlostí jede. Z žádného podkladu rozhodnutí se však nepodává, že řidič věděl, jaká je v místě nejvyšší dovolená rychlost, ani že řidič věděl, jakou rychlostí jede. Z ničeho tedy nelze dovozovat, že řidič věděl, že jedná v rozporu s právem. Nepochybně však *měl vědět*, že jedná v rozporu s právem, což však odůvodňuje zavinění ve formě nedbalosti nevědomé.

[15] O správnosti provedení měření rychlosti navíc existují důvodné pochybnosti. Důvodem je, že magistrát údajně ověřil správnost provedení měření tím, že k fotografii z rychloměru přiložil nějakou šablonu, na základě čehož konstatoval, že rychloměr byl užít v souladu s návodem k obsluze, což je jedna z podmínek platnosti ověření. Magistrát však do spisu nezaložil šablonu, za pomoci které ověřil správnost provedení měření, ani návod k obsluze, o němž konstatoval, že bylo měřeno v jeho souladu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31. Identicky v nyní posuzované věci nebyl návod k obsluze součástí spisu, a není tedy možné konstatovat, že byl dodržen. Analogicky pak není možné konstatovat dodržení jakési „šablony“, když ani tato není součástí spisu.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Ze správního spisu vyplývá, že magistrát na základě oznámení přestupku a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, vyhotovil dne 16. 3. 2016 příkaz, kterým stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Proti příkazu podal stěžovatel odpor. Magistrát proto pokračoval v řízení a předvolal stěžovatele předvoláním ze dne 28. 4. 2016, které mu bylo doručeno dne 4. 5. 2016, k ústnímu jednání na den 17. 5. 2016. Ústní jednání proběhlo bez přítomnosti stěžovatele, neboť ten se bez omluvy nedostavil. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu, o čemž byl vyhotoven protokol. Téhož dne byl stěžovatel rozhodnutím magistrátu uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na

porušení § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 15. 2. 2016 kolem 21:17 hodin v ulici Antonína Dvořáka v Hradci Králové (u SŠA Vocolova, směr jízdy k ul. Koutníková) řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi S4 Avant, registrační značky X, přičemž jím řízenému vozidlu byla hlídkou Policie České republiky měřícím zařízením RAMER 10 C naměřena rychlost 72 km/h v úseku, kde je v obci obecnou úpravou povolena rychlost nejvýše 50 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření 69 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost o 19 km/h. Proti rozhodnutí magistrátu o přestupku podal stěžovatel blanketní odvolání. Magistrát jej proto dne 17. 6. 2016 vyzval k doplnění náležitostí odvolání, a to 5 dnů od převzetí výzvy. Zmocněnec stěžovatele dne 6. 7. 2016 požádal o prodloužení lhůty k doplnění odvolání. Této žádosti magistrát nevyhověl, což zmocněnci stěžovatele sdělil přípisem ze dne 8. 7. 2016. Následně magistrát postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému, který dne 4. 8. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu o přestupku.

[21] Námitka, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné z důvodu tzv. souhrnného zjištění, není důvodná. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelné je rozhodnutí, jehož skutkové a právní závěry vycházejí z tzv. souhrnného zjištění, jímž se zjišťuje rozhodný skutkový stav současně na základě všech provedených důkazů, aniž se uvede, na základě kterých konkrétních důkazů se to které zjištění činí a z jakých důvodů, jakož i bez vysvětlení případných rozporů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007). Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 11. 3. 2016, oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne 15. 2. 2016, úřední záznam ze dne 11. 3. 2016, výpis z registru řidičů, ověřovací list č. 187/15 použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s platností od 23. 11. 2015 do 22. 11. 2016, osvědčení o způsobilosti obsluhy ze dne 6. 2. 2014 a záznam přestupku ze silničního radarového rychloměru se snímkem vozidla stěžovatele registrační značky X. Z tohoto záznamu vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 15. 2. 2016 naměřena rychlost jízdy 72 km/h (po odečtení příslušné tolerance 69 km/h) v obci v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Uvedené důkazy magistrát řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel byl v průběhu řízení o přestupku pasivní. Přestože byl řádně předvolán, ústního jednání se nezúčastnil a neuplatnil žádné výhrady vůči správním orgánem shromážděným podkladům a skutkovým zjištěním. Nenavrhoval ani provedení jiných důkazů. Za této situace krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že magistrát nepřikročil ke zjednodušujícím či souhrnným zjištěním.

[22] Rovněž nedůvodná je námitka, že krajský soud nesprávně posoudil tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem vozidla v momentu, kdy byla jeho vozidlu změřena rychlost, jako nevěrohodné a účelové. Nejprve je třeba uvést, že není pravdou, že krajský soud dospěl k závěru o nevěrohodnosti a účelovosti předmětného tvrzení jen proto, že toto tvrzení stěžovatel uplatnil poprvé až v žalobě. Z napadeného rozsudku jasně vyplývá, že

pokračování

krajský soud dospěl k tomuto závěru na základě toho, že stěžovatel byl po zastavení jím řízeného vozidla hlídkou policie bez výhrad ztotožněn jako řidič vozidla a v průběhu celého správního řízení tuto skutečnost nikdy nepochybnil. Rovněž poukázal na rozpor v tvrzení stěžovatele v tom, že se údajná řidička vozidla s ním vyměnila „po zabočení do ulice Koutníková.“ K tomu krajský soud uvedl, že ulice Antonína Dvořáka v Hradci Králové, kde byla rychlost stěžovatelova vozidla změřena, plynule a téměř rovně přechází v ulici Koutníková, kde bylo vozidlo zastaveno. Vozidlo stěžovatele tak nemohlo „zabočit“, ale jelo stále rovně. Hlídka policie, která bezprostředně po změření vozidla za tímto vyjela a zastavila jej, tak měla vozidlo stěžovatele stále na dohled. Je tak velmi nepravděpodobné, že by údajná řidička mohla nepozorovaně zastavit vozidlo, vyměnit se za volantem se stěžovatelem a ten poté pokračovat v jízdě. Krajský soud tedy nepochybil, když dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele o výměně řidičky s jeho osobou je nevěrohodné a účelové. Tvrzení stěžovatele, že mu žádná listina, na které by se mohl vyjádřit, nebyla předložena, je pak v rozporu s obsahem správního spisu. Z oznámení přestupku a úředního záznamu jasně vyplývá, že po zastavení vozidla stěžovatele policisty, bylo na místě sepsáno oznámení přestupku. Stěžovatel však odmítl se k přestupku vyjádřit a toto oznámení nepodepsal.

[23] Námitkou stěžovatele, že chtěl doplnit odvolání a podal důvodnou žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný jednal překvapivě a rozhodl ve věci, se Nejvyšší správní soud nemohl pro její nepřipustnost zabývat. Tuto námitku totiž stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Námitka stěžovatele, že magistrát neodůvodnil konkrétní formu zavinění, ve které se měl stěžovatel přestupku dopustit, je rovněž nedůvodná. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *též opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce* (§ 11 odst. 3), *o započtení doby do doby zákazu činnosti* (§ 14 odst. 2), *o uložení ochranného opatření* (§ 16), *o nároku na náhradu škody* (§ 70 odst. 2) a *o náhradě nákladů řízení* (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku tak není rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. To ale neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.

[25] Nejvyšší správní soud pak nespatřuje nezákonnost rozhodnutí magistrátu ani ve formulaci, že stěžovatel spáchal přestupek „*minimálně v nedbalosti vědomé*“. Jak již

bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení bylo přitom bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění stěžovatele je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí magistrátu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda stěžovatel jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí stěžovatelem vzpomínané zásady *in dubio pro reo*, neboť magistrát, nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění stěžovatele (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jednání stěžovatele jako zaviněným ve formě nedbalosti. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). V projednávaném případě však pochybnosti o tom, že magistrát prokázal zavinění stěžovatele ve formě nedbalosti, a že jej proto shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly. Pokud jde o relativně stručné odůvodnění formy nedbalostního zavinění v rozhodnutí magistrátu, pak je třeba opět poukázat na skutečnost, že stěžovatel byl v průběhu řízení o přestupku zcela pasivní a neposkytl správním orgánům žádné informace, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Magistrát proto nepochybil, když vycházel z toho, že stěžovatel jako řidič a majitel platného řidičského oprávnění, tedy osoba mající povinnost znát pravidla silničního provozu, se dopustil přestupku z nedbalosti vědomé. Pro úplnost je třeba uvést, že formou zavinění se pak podrobněji zabýval i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (na str. 12). Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného.

[26] K námitkám stěžovatele týkajícím se údajných důvodných pochybností o správnosti provedeného měření rychlosti jeho vozidla lze odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v projednávaném případě v průběhu správního řízení žádný z podkladů nezpochybnil.

[27] Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

pokračování

předpisů), je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem, jako tomu bylo v projednávaném případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V řadě svých předcházejících rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále uvádí, že odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31, je nepřipadný, neboť šlo o skutkově odlišný případ. V odkazované věci totiž přestupce ve správním řízení nebyl nečinným, ale již zde navrhoval a předkládal na svou obhajobu v řízení o přestupku, který mu byl kladen za vinu, řadu důkazů. Zejména navrhoval provedení důkazu Návodem k obsluze měřicího zařízení a „Odborným posudkem“. S poukazem na tyto důkazy dovozoval nesprávnost a nepřesnost provedeného měření rychlosti jím řízeného vozidla.

[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Mgr. David Hipšr

předseda senátu